

Provst Tønnesen rejste sig og sagde, ikke uden Spydighed:

„Deres Højærværdighed maa have mig undskyldt; mine kirkelige Forretninger kalder mig. Forhaabentlig har jeg den Tilfredsstillelse at se Deres Højærværdighed igen, naar jeg kommer tilbage,“ — hvorpaa han, uden at afvente noget Svar, satte sin Stol haardt ind under Bordet og bortfjernede sig med majestætiske Skridt.

Et Øjeblik efter rejste ogsaa de andre sig. Med alvorsfuld Mine gav Bispen baade Frøken Ragnhild og Emanuel Haanden, og til den sidste sagde han i en Tone, der slet ikke længer syntes paavirket af nogen Erindring om en udførlig motiveret Klage:

„Jeg kunde have Lyst til at se mig lidt omkring i Egnen. Har De noget imod, Hr. Kapellan, at være min Ledsager paa en Spadseretur, indtil Provst Tønnesen vender tilbage?“

Emanuel blev rød og bukkede.

Frøken Ragnhild, der var bleven staaende henne ved Bordet, iagttog i dette Øjeblik de to Mænd med et Par Øjne, der lyste af Foragt. Da Bispen lidt efter vendte sig imod hende for „at anbefale sig“, antog hendes Ansigt sit sædvanlige ligegyldige Udtryk; og da bægge Herrerne løftede deres bløde Hænder — Emanuel havde faaet ombyttet sin Halmhat med den gamle af Plys — bøjede hun sit Hoved netop saa meget, som den formelleste Høflighed krævede det.

VI

Bispen og Emanuel gik gennem Haven og ud af den lille Laage i dennes yderste Ende, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Bispen, der havde tændt sig en Cigar og knappet sin Vest op, stødte Røgskyerne ud i Luften som en Mand, der er stærkt optaget af sine Tanker. Nu og da henkastede han en Bemærk-